

Julie Caplin

De
kleine
bakkerij
in
Brooklyn

Vertaling Jolanda te Lindert

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2018 Julie Caplin
Oorspronkelijke titel: The Little Brooklyn Bakery
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Jolanda te Lindert
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers UK
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1203 2
ISBN 978 94 027 6802 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk mei 2023

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.
Julie Caplin asserts the moral right to be identified as the author of this work

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Het is echt een geweldig aanbod,’ zei Sophie, met maar een heel klein beetje spijt dat ze het moest afwijzen. Ooit zou ze wél naar New York gaan. ‘Maar op dit moment kán ik gewoon niet.’

Angela vertrok haar gezicht. ‘Ik begrijp het, het is ook echt kort dag. Ik kan Mel wel wat dóén omdat ze nu zo nodig haar been moest breken.’

‘Volgens mij heeft ze dat niet opzettelijk gedaan,’ zei Sophie vriendelijk.

‘Nou, het is anders verdomd lastig! Er staan natuurlijk een heleboel mensen te dringen om in plaats van Mel zes maanden naar New York te gaan, maar jij bent gewoon mijn beste foodwriter. Jij zou dat geweldig doen!’

‘Dat is heel aardig van je, Angela –’

‘Aardig?’ Angela trok een van haar griezelig geëpileerde en daardoor bijna afwezige wenkbrauwen op. ‘Ik doe niet aan aardig. Ik ben gewoon eerlijk. Je bent een briljante schrijver en ik zou willen...’ Ze schudde haar hoofd. ‘Waag het niet om dit tegen iemand te zeggen, maar ik zou willen dat je je vleugels uitsloeg.’

‘En je bent wanhopig,’ zei Sophie plagend.

‘Nou ja, dat ook.’ Met een schuldbewuste glimlach legde Angela haar pen neer. ‘Denk er in elk geval even over na. Dit is een fantastische kans, want zo’n baan komt niet vaak vrij. Als ik de tweeling niet had, zou ik deze kans met beide handen aangrijpen.’

‘En Ella dan? Die zou dolgraag willen gaan,’ opperde Sophie.

Angela hield haar hoofd schuin en zei: ‘Die meid is negenentwintig, maar ze gedraagt zich als een kind van twaalf. Dat zou een absolute ramp worden.’

‘Zo erg zal het toch niet zijn?’

Angela trok haar andere wenkbrauw op. ‘Ik weet heus wel hoe vaak je haar helpt. Zonder jou zou ze het niet redden.’

‘Dan kún je me dus helemaal niet naar New York sturen,’ zei Sophie met een ondeugende glimlach.

Angela schoot in de lach en klapte haar notitieboekje dicht. ‘Dat zouden we wel overleven.’

Sophie stond op om weg te gaan.

Angela’s gezicht betrok. ‘Ik meen het, Sophie, denk er alsjeblieft over na!’

Sophie liep terug naar de kantoortuin, waar iedereen nog steeds zat te praten over het gruwelijke geluid wat ze allemaal hadden gehoord toen Mel haar been brak, omdat ze na afloop van haar ‘ik ga lekker een halfjaar naar New York’-feestje in de pub van een tafel was gesprongen.

Sophie liep langs de slappe heliumballon met de tekst *WE ZULLEN JE MISSEN* die nog steeds boven Mels stoel zweefde en dacht dat iemand dat ding echt weg moest halen voordat de nieuwe, heel erg Amerikaans klinkende Brandi Baumgarten achter Mels bureau kwam zitten. Die arme meid verdiende beter dan een bureau vol kleverige kringen van de glazen prosecco en kruimels Monster Munch (Mels favoriet). Sophie pakte een schaar, liep naar de ballon toe en knipte het touwtje met een bevredigend knipje door.

Ze had er goed aan gedaan om Angela’s aanbod af te wijzen. Het zou doodeng zijn om achter Brandi’s bureau aan de andere kant van de Atlantische Oceaan te gaan zitten. En die arme Brandi, die helemaal in haar eentje naar een onbekende stad kwam. Sophie rilde ervan. Misschien moest ze koekjes voor haar bakken, grote krokante koekjes met een heleboel stukjes chocolade erin, zodat ze zich welkom en thuis voelde. En koffie, want Amerikanen dronken altijd koffie. Misschien kon ze een ‘welkom in Engeland’-pakketje maken. Een reisgids van Londen, een paraplu, een...

‘Hallo, Sophie! Hoe schrijf je clafoutis?’

‘Sorry. Wat zei je?’ Ze trok de ballon naar beneden en prikte hem lek met haar schaar.

‘Goed zeg, dat je dat doet,’ zei Ella, de andere foodwriter bij *City-*

Zen. 'Dat wilde ik ook al doen, nou ja, min of meer dan. Hoe schrijf je clafoutis? Dat kan ik nooit onthouden.'

Sophie spelde het woord voor haar en ging aan het bureau tegenover Ella zitten.

'Wat wilde Angela? Zit je in de problemen?' vroeg Ella.

Sophie schudde haar hoofd, nog steeds een beetje verbaasd over Angela's voorstel dat zij voor de Amerikaanse *CityZen* in Manhattan zou gaan werken. Als ze dat aan Ella vertelde, zou die er eeuwig over door blijven zeuren. 'Hoe was je weekend?'

Ella vertrok haar gezicht. 'Verdorie, de spellingcontrole heeft het veranderd in "klapvoet"! Kun je het nog een keer spellen? Ik was bij dat nieuwe Franse restaurant in Stoke Newington. Lastig om daar te komen, maar... O ja, hoe was Le Gavroche zaterdag? O nee, niet weer!'

Sophie rilde en dwong zichzelf opgewekt te glimlachen. 'Daar zijn we helaas niet geweest. Zijn moeder was ziek.'

'Lieve help, dat mens is altijd ziek!'

'Daar kan zij niets aan doen!' Sophie negeerde haar inwendige bitch die het volkomen met Ella eens was. Was het verkeerd om te wensen dat mevrouw Soames haar slechte momenten een klein beetje beter timede?

'Deze keer was het zelfs een spoedgeval en moest ze met de ambulance naar het ziekenhuis. De arme James heeft de hele avond op de Spoedeisende Hulp zitten wachten op nieuws.'

Ella fronste en zei: 'Jij bent veel te aardig. En veel te vergevingsgezind. Hij verdient je niet.'

'Ik zou niet van hem houden als hij niet zo lief was. Hoeveel mannen ken je die zoveel doen voor hun familie?'

Ella klemde haar met zachtroze glitter gestifte lippen op elkaar. Het leek wel alsof ze de kastjes van de beautyredacteur weer had geplunderd. 'Dat is waar. Greg vergat Moederdag, mijn verjaardag én onze trouwdag.'

Sophie had zin om met haar ogen te rollen, maar besloot dat niet te doen. Greg onthield bijna niets, behalve zijn volgende *five-a-side*-voetbalwedstrijd voor blinden en slechtzienden.

James legde zijn mes en vork neer en zei: 'Je bent echt een superkok!'

Sophie knikte. Haar Massamancurry was echt heel lekker geworden: zoet, gekruid en niet te heet, en de aardappels waren precies goed gekookt.

Ze zaten in haar ruime keuken met een brandende kaars tussen hen in. De maandag was haar favoriete dag van de week, want dan maakte ze een bijzondere maaltijd omdat ze wist dat James het hele weekend druk was geweest met zijn moeder. Hij woonde drie dagen per week bij zijn moeder en de andere vier dagen bij Sophie in haar appartement. Sophie had het vermoeden dat mevrouw Soames helemaal niet zo'n slechte gezondheid had, maar het gewoon fijn vond om haar zoon thuis te hebben. Ach, wie kon haar dat kwalijk nemen?

'Ik moet misschien toch maar met je trouwen.' Hij knipoogde, pakte zijn wijnglas, draaide de drank rond en snoof de geur waarderend op.

Terecht! Ze was op zoek gegaan naar deze geweldige Australische merlot die haar door de wijnauteur op haar werk was aanbevolen en bovendien een klein vermogen had gekost.

'Inderdaad,' zei ze, hoewel ze een ongemakkelijk gevoel kreeg en haar hartslag versnelde. Dit was niet de eerste keer dat hij zoiets zei. Ze had trouwens verwacht dat hij haar zaterdag, in Le Gavroche, toen ze vierden dat hun eerste date twee jaar geleden was... Nou ja, ze had gehoopt...

'Hoe was het vandaag op je werk?'

Dat was zo leuk van James, hij toonde altijd belangstelling voor haar.

'Ik had je toch verteld dat Mel vrijdag afscheid nam? Ze zou naar New York gaan, maar ze heeft haar been gebroken en kan daar nu dus niet naartoe.' Sophie aarzelde even en zei toen lachend: 'Angela bood me haar plek aan.'

'Wat? Haar werkplek in New York?' James keek geschrokken.

'Rustig maar, ik heb haar aanbod afgewezen. Ik laat je echt niet in de steek.'

James glimlachte en klopte op haar hand. 'Ik had het niet erg gevonden, hoor, als je echt had willen gaan.' Hij bracht haar hand naar zijn lippen. 'Maar dan zou ik je wel vreselijk missen, lieveling. Ik zou het afschuwelijk vinden als je wegging.'

Sophie stond op, ging achter hem staan en sloeg haar armen om

hem heen, blij dat ze niet voor Angela's vleiende woorden was gevallen. Ze wilde heel graag een keer naar New York. Misschien konden zij en James samen gaan, tijdens hun huwelijksreis bijvoorbeeld.

James leunde tegen haar aan. 'Zullen we vroeg naar bed gaan? Ik ben kapot. Die rit van Cornwall hiernaartoe is ontzettend vermoeiend.'

'Ik moet nog opruimen.' Sophie keek naar de rommel in de keuken. Had ze maar niet zoveel troep gemaakt en was James maar niet altijd zo moe. Maar ze kon hem natuurlijk niet vragen mee te helpen na zijn rit van ruim driehonderd kilometer.

Bovendien mocht ze echt niet klagen, want hoeveel mensen van haar leeftijd hadden zo'n keuken als zij of woonden in een paleisachtig appartement in Kensington? Papa had erop gestaan, dus het zou echt onaardig zijn geweest om nee te zeggen. Ze hield ontzettend veel van hem, maar dat betekende niet dat ze wilde dat hij haar hielp om een baan te krijgen (door met iemand van de directie te praten) of door haar naar een dure privéschool te sturen (ze had zich al helemaal thuis gevoeld op de plaatselijke scholengemeenschap). En het voelde niet goed om hun titel te gebruiken.

Nadat ze alles had opgeruimd, was het al donker in haar ruime slaapkamer en lag James al te slapen. Hij dacht er nooit aan om een bedlampje voor haar te laten branden. Ze kleepte zich zo stil mogelijk uit en glipte naast hem in bed. Hij reageerde niet toen ze hem even aanraakte. De arme man was uitgeput. In diepe slaap verzonken. Ze glimlachte en streek zijn slappe pony van zijn voorhoofd. Hij was een goede vent die zonder klagen voor zijn moeder zorgde. Sophie deed haar ogen dicht. Ze had het echt getroffen met hem. Ze had New York toch niet nodig?

Moet opschieten, zie je daar. En het is mijn vrije dag, maar vind het geweldig dat je zo loyaal bent Kx

Sophie glimlachte toen ze dit berichtje las. Kate was zelfs nog erger dan zichzelf: ze probeerde altijd om veel te veel tegelijk te doen. Ze durfde te wedden dat Kate vannacht bij haar vriend was blijven slapen en dat dát de reden was dat ze zich nu moest haasten. Die twee zaten

nog steeds in die verliefde, hartstochtelijke, ‘ik vind het vreselijk als ik je niet de hele tijd kan aanraken’-fase.

Ze kon zich eigenlijk niet herinneren dat zij en James zo’n fase hadden gehad. Het begin van hun relatie was veel rustiger geweest, meer een zachte landing dan een sprong in het diepe. Ze wist niet of zij zo’n vurige seksuele aantrekkingskracht wel aan zou kunnen; dat paste ook helemaal niet bij haar en was het trouwens niet een heel klein beetje egoïstisch? Liefde hoorde toch veilig en warm te zijn? Iets wat groeide als het werd gevoed en verzorgd? Toch kon ze niet ontkennen dat ze Kates geluk en joie de vivre hartverwarmend vond, en ze kreeg kippenvel als ze Ben met zo’n intense blik naar Kate zag kijken.

Terwijl ze wachtte op haar cappuccino en luisterde naar het gesis van het espressoapparaat dat werd bediend door een van de meisjes die altijd op zaterdag werkten, keek ze naar de Deense koffiebroodjes. Ze zou het niet moeten doen, maar ze zagen er zo lekker uit. Nee, het had geen zin: ze kon die opgerolde kaneelbroodjes echt niet weerstaan!

Met een bordje in haar ene en het kopje in haar andere hand, en tegelijk probeerend haar schouder recht te houden zodat haar tas er niet af gleeed, liep ze tussen de lege tafeltjes door naar haar favoriete plekje in de hoek, met uitzicht op de drukke straat.

Haar vaste tafeltje werd helaas bezet door een vermoeid uitziende vrouw met een jong kind. Het meisje krijste verontwaardigd en haar grote blauwe ogen spuwden vuur, terwijl ze met een plastic lepel naar het potje yoghurt reikte dat haar moeder net buiten haar bereik hield. Sophie zag dat de vrouw het potje yoghurt buiten de gevarenzone hield, omdat het kind het meeste in haar haar had gesmeerd. Ondertussen probeerde ze het kind schoon te maken. Het leek wel een worstelende inktvis.

Sophie ging aan het tafeltje ernaast zitten en keek glimlachend naar de worstelwedstrijd. Net toen ze haar blik wilde afwenden, keek de jonge vrouw haar aan: vals, hatelijk en vol afkeer.

Sophie nam veel te snel een slok hete koffie die een spoor door haar slokdarm naar haar maag brandde en wendde haar blik af, volkomen ontgaan door de kwaadaardige blik vol haat, waardoor ze bijna het gevoel had dat ze fysiek was aangevallen. Ze haalde een paar keer diep adem om

rustig te worden. Die arme vrouw was waarschijnlijk heel gestrest, het was vast niet persoonlijk. Ze dwong zichzelf te glimlachen, nam een wat kleiner slokje koffie en keek weer naar de vrouw in de hoop dat die zich wat beter zou voelen als ze haar geruststellend en vriendelijk toeknikte.

Wauw, verkeerd gedacht dus! Het kon bijna niet, maar de boze blik werd nog kwader, terwijl ze met woedende gebaren probeerde het gezicht van het kind schoon te vegen.

Het was onmogelijk om de onmacht van de vrouw niet te voelen.

Sophie aarzelde heel even. Ze kon die arme vrouw, die duidelijk heel ongelukkig was, toch niet negeren? 'Gaat het?' vroeg ze met een gespannen glimlach, terwijl ze het gevoel had dat ze een redelijk gesprek met een boze leeuwin probeerde aan te knopen.

'Of het gaat?' snauwde de vrouw. En toen het kind begon te huilen, werden de woede en afkeer op het gezicht van de vrouw vervangen door pure ellende. 'O, Emma, kindje toch.' Ze tilde het meisje met haar plakkerige vingers op, drukte haar tegen zich aan en wreef over haar rug. 'Rustig maar. Sorry, hoor.'

Sophie was wel even jaloers toen ze dat zag. Ooit...

Het kleine meisje hield haar moeder stevig vast, hield op met huilen en stak opeens vrolijk haar hand uit naar het yoghurtpotje. Haar moeder glimlachte berustend en schudde haar hoofd. 'Wat ben je toch ondeugend.' Ze drukte een kusje op de zachte krullen van het kind, schoof het yoghurtpotje dichterbij en gaf haar de lepel.

Kalm en afgemeten, maar nog steeds met een woedende blik, keek de vrouw Sophie aan. 'Je vroeg of het goed met me ging?' Ze was bijna in tranen en hield haar hoofd uitdagend schuin.

'Ja, kan ik je helpen? Zo te zien heb je je handen vol aan haar.' Sophie glimlachte naar het kleine meisje dat nu veel blijer leek. 'Ze is zo schattig. Hoewel ik je niet benijd om de troep. Zal ik nog wat servetjes voor je halen?'

'Ze is heel schattig en ze is van mij,' zei de vrouw geschrokken, terwijl ze beschermend een arm om het kind heen sloeg.

'Ja,' zei Sophie op haar hoede. Deze vrouw dacht toch zeker niet dat ze een kind wilde ontvoeren of zo?

‘Maar dat vind je helemaal geen probleem, toch, Sophie? Iets delen?’ De stem van de vrouw klonk mat, haar schouders verslapten en er verscheen een gekwelde blik op haar gezicht.

Sophies glimlach bevroor. Hoe wist die vrouw haar naam? ‘Ik wilde je alleen maar helpen.’ Nu had ze er spijt van dat ze oogcontact met haar had gemaakt.

‘Jij? Helpen?’ De vrouw liet een bitter lachje horen. ‘Je hebt al genoeg geholpen, volgens mij. Je hebt mijn man ingepikt.’

‘Wát?’ Sophie wilde net weer een slokje koffie nemen, maar haar kopje bleef halverwege steken.

‘Ben je trots op jezelf? Miss Rich Bitch met je flat in Kensington en papa’s landgoed in Sussex. Ik heb je gegoogeld. Lady Sophie Bennings-Beauchamp.’

Sophies mond viel open. Deze vrouw had haar huiswerk gedaan. Niemand van haar collega’s wist hier iets van. Ze hield haar paspoort altijd ver buiten bereik van wie dan ook. Kate was eigenlijk de enige die ooit haar paspoort had gezien en toen was ze zo professioneel geweest om er geen woord aan vuil te maken.

‘Ik gebruik –’ Ze wilde automatisch protesteren, omdat ze dat altijd deed.

De vrouw viel haar echter in de rede. ‘Een heerlijk comfortabel leventje heb je. Geen wonder dat James liever de helft van zijn leven met jou doorbrengt. Geen wasgoed door het hele huis, geen huilende baby’s ’s nachts.’

‘James?’ Sophie verstijfde. Zelfs al voordat ze haar mond opendeed wist ze dat het een cliché was: ‘Wat heeft hij hiermee te maken?’

‘James Soames, mijn man. Woont vier nachten per week in Londen: maandag, dinsdag, woensdag en donderdag. Woont thuis bij zijn vrouw en dochter in Newbury van vrijdag tot maandag.’

‘Maar hij gaat altijd naar Cornwall...’ Hoewel ze zat, werden haar benen ineens loodzwaar. ‘Hij is nu in Cornwall.’

‘Echt niet, stomme koe die je bent! Hij is nu het gras aan het maaien van 47 Fantail Lane in Newbury en hij gaat daarna een schommel voor Emma maken.’

Hoofdstuk 2

Sophies hart bonsde toen het 'gordel vastmaken'-lampje begon te knippen. Nu was het te laat om zich te bedenken en zich af te vragen of haar impulsieve beslissing te overhaast was geweest.

De mensen om haar heen verzamelden hun bezittingen die ze tijdens de zeven uur durende vlucht om zich heen hadden verspreid: ze pakte hun laptop of iPad, vouwden een hoekje van de laatst gelezen bladzijde van hun boek om en vouwden dekens op.

Door het raampje kon ze lichtjes zien knippen die ze toen het vliegtuig landde steeds beter kon zien. Haar oren plopten dicht.

Het vliegtuig stuitte toen de vliegtuigwielen de grond raakten, en de motoren brulden.

Ze was hier echt, met een zak vol dollars, een adres in Brooklyn en een koffer volgepropt met een akelig beperkte garderobe waar ze het de komende zes maanden mee moest doen. Had ze eigenlijk wel een warme trui ingepakt? Handschoenen? Het was 's winters toch heel erg koud in New York?

Terwijl ze nog nadacht over haar absurde keuzes tijdens het pakken van haar koffer, dwong ze zichzelf afscheid te nemen van het glimlachende cabinepersoneel. Ze weigerde toe te geven aan haar overwelldigende neiging om een van hen te smeken haar op de retourvlucht mee terug te nemen naar Londen.

Dat komt alleen doordat ik zo moe ben, dacht ze. Even later liep ze door de tochtige tunnel waarvan de vloer een beetje deinde en het geratel van de kofferwieltjes tegen de metalen wanden echode. Er stond haar straks zoveel te wachten: de douane, een taxi, onbekenden leren kennen en een nieuwe woning. Ze had de afgelopen uren doorgebracht in een bijna aangenaam niemandsland, waarin ze niet hoefde na te denken over andere dingen dan kiezen naar welke film ze wilde kijken, of ze rundvlees of kip wilde en hoe ze de plastic verpakking van haar broodje moest openmaken.

Ze pakte het handvat van haar rolkoffertje stevig vast, alsof dat haar een soort magische kracht kon geven, en liep achter de rij mensen aan. De meesten liepen doelbewust met hun hoofd gebogen omdat ze waarschijnlijk precies wisten waar ze naartoe gingen. Ze sloeg een hoek om en kwam in de gigantische douaneruimte, waar ze automatisch opkeek naar de Amerikaanse vlag die aan het plafond hing. Ze werd er nerveus van. Ze wist dat al haar papieren in orde waren, maar ze had gruwelverhalen gehoord over de Amerikaanse douane. Het zag er niet goed uit: slechts enkele hokjes waren bemand en de rij was heel lang. Terwijl de rij langzaam vooruitschoof, hield ze haar paspoort steviger vast en probeerde ze onschuldig te lijken. Dit was een bijna automatische reactie op de gewapende officials met hun strenge ‘ik schiet je zonder met mijn ogen te knippen en zonder pardon dood’-blik.

Toen ze eindelijk aan de beurt was, was ze uitgeput, maar ook kwaad. Het vliegtuig was anderhalf uur geleden geland, haar lichaam stond nog op vk-tijd en ze was gewend aan de Europese onverschilligheid en rustige controle. De tijdrovende iris- en vingerafdrukscans hier – midden in de nacht, terwijl haar benen pijn deden en ze licht was in haar hoofd – deden een zelfs nog grotere aanslag op haar behoorlijk grote voorraad geduld en opgewektheid. De douanier van middelbare leeftijd checkte haar paspoort minutenlang en met een ondoorgrondelijke blik, licht fronsend, maar met een heleboel rimpels tussen zijn grijze wenkbrauwen. Hij keek op haar neer, daarna naar haar paspoort en toen weer naar haar.

Haar maag verkrampte en ze werd een beetje duizelig.

Hij keek weer naar het paspoort. ‘Is dit echt waar?’ vroeg hij, terwijl hij opnieuw met grote ogen naar haar paspoort en daarna weer naar haar keek. ‘Lady Sophie Amelia Bennings-Beauchamp.’

Ze had even tijd nodig om de vraag, die gesteld was met een zwaar Amerikaans accent, te begrijpen. Maar daarna haalde ze haar schouders op en ze knikte met een ‘tja, wat doe je eraan’-glimlach.

‘Hebt u een tiara in uw bagage?’ Zijn directe vraag was tegelijk verwarrend agressief en nieuwsgierig.

Een beetje ondeugend zei ze, heel ernstig: 'Deze keer niet. Ik neem de familiejuwelen meestal niet mee op reis.'

'Is dat zo, mevrouw. Of moet ik "*your ladyship*" zeggen?'

'Sophie is prima.'

Hij keek ontzet.

'Of Miss Bennings.' Ze glimlachte, blij dat ze zijn angstaanjagend officiële blik had weggevaagd.

'Niet Miss Bennings-Beauchamp?' Hij sprak het uit als Bow-champ, waardoor ze zich afvroeg of ze moest zeggen dat het eigenlijk moest worden uitgesproken als Beecham, maar ze besloot het niet te doen. Niet midden in de nacht.

Ze leunde naar hem toe en fluisterde: 'Ik probeer altijd incognito te reizen. Ik hou het dus op Miss Bennings. Dat is gemakkelijker.'

Hij knikte, drukte zijn wijsvinger tegen zijn lippen en keek langs haar heen. 'Mijn lippen zijn verzegeld.'

'Dank u.'

'Graag gedaan, Lady Bennings-Bowchamp.' Hij knipoogde, maar vroeg toen fronsend: 'Gaat u werken?' Zijn frons werd nog dieper. 'L1-visum.'

'Papa heeft mijn erfenis vergokt,' zei Sophie heel zacht. Ze begon er plezier in te krijgen.

'Is dat zo.' Met een spijtige blik schudde hij zijn hoofd. 'Dat is heel jammer, *your ladyship*.'

'En ik kon de familiestukken niet verkopen, dus moest ik wel een baan zoeken.'

'Nou, dat lijkt oneerlijk,' zei hij vol afkeer, terwijl hij haar meelevend aankeek. Hij voegde er met een respectvol knikje aan toe: 'Maar goed van u, *your ladyship*.' Hij zweeg even, alsof hij zich opeens herinnerde dat hij zich aan zijn draaiboek moest houden. 'Waar verblijft u straks?'

Ze gaf hem het adres.

'Brooklyn?'

'Ja.' Sophie glimlachte om zijn zichtbare teleurstelling. 'Is het daar niet heel mooi?'

Hij ging rechtop zitten en hief zijn kin. 'Geboren en getogen, me-

vrouw, ik bedoel: *your ladyship*.' Hij rilde en zei: 'Brooklyn... is de afgelopen jaren heel erg veranderd. Het is heel hip tegenwoordig. Niet zoals toen ik jong was. Ik hoop dat het u bevalt.'

'Dat denk ik wel.'

'Mag ik u iets vragen?'

'Natuurlijk.'

'Kent u de koninklijke familie?' vroeg hij met een hoopvolle blik.

Sophie rechtte haar schouders en keek achterom. Ze keek hem weer aan, met grote ogen alsof ze hem duidelijk wilde maken dat wat ze hem ging vertellen een topgeheim was, en ze fluisterde: 'Ja, elk jaar met Pasen gaan we met de hele familie naar Buckingham Palace. Prins Philip was een lieverd en de kinderen van William en Kate zijn schatjes. Maar zeg tegen niemand dat ik u dat heb verteld, want we mogen er eigenlijk niet over praten.'

Hij salueerde even, met zijn wijsvinger tegen zijn wenkbrauw, en knikte toen. 'Mijn lippen zijn verzegeld. Maar doe de volgende keer de koninklijke familie de groeten van me. Ik heet Don. Don McCready.' Hij straalde. 'Ik kan niet wachten om mijn vrouw, Betty-Ann, te vertellen dat ik u heb ontmoet. Ze is echt weg van de royals. Ze zal dit geweldig vinden.'

De taxi reed snel, neonlichten flitsten voorbij en zelfs nu, tegen drie uur 's nachts, was het nog druk op straat. Sophie trok haar neus op voor de onaangename geur van fastfood achter in de armoedige taxi. Het lelijke metalen rooster tussen de passagiersbank en de voorstoelen vormde een barrière tussen haar en de norske onverschilligheid waarmee de chauffeur haar behandelde. Uit de mobiele telefoon op het dashboard kwam een stroom Spaans, een enkele keer onderbroken door een korte reactie van de chauffeur. Ze leunde naar achteren en terwijl de taxi van de ene rijstrook naar de andere zwenkte, keek ze door de gekraste ramen naar buiten. Dit leek op het Amerika dat ze als kind in oude afleveringen van *NYPD Blue* had gezien. Op de trottoirs liepen mensen van diverse pluimage. Nagelshops zaten naast *tire replacement centers*. De vreemde spelling van het woord viel haar op, want in het VK werd het gespeld als

centres. Verder zag ze onbekende fastfoodbedrijven, zoals Golden Krust, Wendy's, Texas Chicken & Burgers, maar ook de alomtegenwoordige McDonald's, Dunkin' Donuts en Seven Eleven, die er net zo uitzagen als thuis, maar ergens toch ook anders. Ze kwam even in de verleiding om de taxichauffeur op de schouder te tikken en hem te vragen terug te rijden, maar nee. *Verman je, Sophie, je hebt er zelf voor gekozen om dit te gaan doen. Het was je eigen keus.*

Ze pakte haar telefoon en herlas het mailtje over de zaken die voor haar waren geregeld. Het bedrijf had een appartement voor haar gevonden: een tweekamerappartement in Brooklyn, vlak bij de metro en dus kon ze gemakkelijk naar haar werk. Ze dacht even aan de slappe ballon aan Mels stoel. Maandag zou Brandi Baumgartens bureau voor haar klaarstaan, al over eenendertig uur. Ze scrolde even en opende de metrokaart die ze had gedownload. Die leek verschrikkelijk ingewikkeld vergeleken met de kaart waar ze aan gewend was. Ze ademde diep in en sloot de app. Morgen zou er tijd genoeg zijn om haar omgeving te verkennen en uit te zoeken hoe ze naar haar werk moest komen.

De taxi was langzamer gaan rijden en verliet de hoofdstraat. Opeens was het buiten interessant; ze zag heel veel bars, levendige groepen mensen en volle terrassen. Ze nam aan dat de bars en restaurants waar ze langs reden vol zaten met mensen uit zo ongeveer alle landen ter wereld. De taxi stopte opeens, met gierende remmen, en voordat de auto helemaal tot stilstand was gekomen draaide de taxichauffeur zich al om. 'Veertig dollar!' snauwde hij.

'Is het hier?' Ze zag verschillende etalages.

'Nummer 425, daar is het, dame.' Hij wees met zijn enorme duim. 'Daar wilde u naartoe.'

'O, juist.' Sophie snapte niet hoe hij de huisnummers kon zien. Maar misschien was dat iets wat locals gewoon wisten en keek zij verkeerd.

De taxichauffeur was uitgestapt en zette haar koffer op de stoep.

'Dank u wel,' zei Sophie beleefd, terwijl ze in haar handtas tussen de onbekende bankbiljetten op zoek ging naar eentje van vijftig dollar. Ze wist dat je in Amerika echt een fooi moest geven en raakte even in paniek. 'Hou het wisselgeld maar.' Ze had geen idee of het te veel of

te weinig was, maar het was bijna drie uur 's nachts en ze wilde alleen nog op zoek naar het beloofde sleutelkluisje, naar haar kamer gaan en zich in bed laten vallen.

De man griste het geld uit haar hand en was, voordat ze nog iets kon zeggen, alweer in de taxi gesprongen. De rode achterlichten van de auto verdwenen en de twee ogen gloeiden in het donker als de ogen van een vervagende duivel.

Met haar koffer en haar rolkoffertje stond ze op de stoep. Opeens werd ze bang en greep naar haar hart terwijl ze naar de etalages keek. Op geen enkele winkeldeur zag ze een nummer. Ze keek de lange straat in, er waren een paar mensen buiten en op een hoek vlakbij hoorde ze luid geschreeuw.

Ze draaide zich om en schrok toen er als vanuit het niets een man opdook. Hij was bijna twee meter lang, schatte ze, de langste man die ze ooit had gezien, en toen hij naar haar toe kwam leken zijn lange, dunne en enigszins kromme benen door te buigen.

Even was ze doodsbang doordat ze zo was geschrokken en in haar eentje midden in de nacht in een onbekende buurt stond, maar haar angst verdween toen hij vriendelijk naar haar glimlachte.

‘Hoi dame, alles oké? Je lijkt een beetje verloren.’

‘Ik, eh... ben op zoek naar nummer 425.’

Hij torende boven haar uit en rook vreemd genoeg naar rozemarijn. Toen ze stiekem zijn geur opsnoof, rook ze ook basilicum.

‘Dat is daar, boven Bella’s Place.’ Toen hij naar een bakkerij wees, zag ze ook de smalle deur tussen twee winkels. ‘Jij bent die Engelse zeker?’

‘Dat denk ik wel, ja.’ De geur van basilicum was nu sterker en doordat de jetlag haar van al haar remmingen had ontdaan zei ze: ‘Je ruikt naar kruiden.’

‘*Herbs and Spice and All Things Nice*,’ zei hij lachend.

‘Daar ruiken kleine jongens naar.’ Sophie voelde zich een beetje als Alice in Wonderland.

Zijn glimlach werd nog breder en hij wees naar een etalage een paar deuren verderop.